ΑΡΧΗ τοῦ ΘΕΣΩ

τοῦ Η τρ. ς.

Ἡ, ἀντὶ τοῦ ὡς. κατὰ τοὺς. [Ἢ βαρέως ἀντὶ τοῦ ἆρα] Ἢ χωρὶς τοῦ ν. ἢ περιεσπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἆρα ἦμην, [ἢ] ἤκουσε ἢ ἀντὶ τοῦ παρῆμην. περὶ ψυχῆς ἢ αὐλὸς οὐκ ἦν μοι ὁ λόγος. ἢ σὺν τῷ ν.] Ἤια διπλοῦς, τὸ ἐπορευόμην, σὺν τῷ ι γράφουσιν. οἱ δὲ Ἴωνες ἤια λέγουσι καὶ ἦσαν, τὸ ἦεσαν. καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ ὅλως ἀναγνωστέον, ὅτι ἀκμάζουσίς τε ἦσαν ἐς αὐλόν. οἱ δὲ Ἴωνες ἤεσαν καὶ ἧσαν. Ἀριστοφάνης ὁλκάσιν· ἐπαὶ ἐγενόμην, οἵπερ ἦι ἐπὶ ξύλα. Ἠβᾶ, ἀκμάζει· σφριγᾷ. Ἠβαιόν, μικρόν· ὀλίγον. Ἠβάσκει, ἀκμάζει. Ἥβη, νεότης, ἀκμή. Ἡβηδόν, ἡβώντως· ἢ ἰὰς τραπεζῶν· ἢ ἀτρόφου ὅλως κατ' ἡλικίαν. Ἡβήσαντες [ἀκμάσαντες] Ἡ βάλοντας, κατὰ βάλοντας. [Ἠβρυνόμην, διεκεόμην. Ἠβυλλιᾶν, ἠβᾶν. ἀκμάζειν.] Ἠγάλλεν, ἐθεράπευεν· Δίων ἐν τῷ λόγῳ Ῥωμαϊκῶν· διό τε τὸν Ἰάνδα, καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἠγάλλειν· κέχρηνται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἴωνες καὶ Ξενοφῶν ὁ Λυκαιεύς. [Ἠγάμην, ἀπεδεξάμην] Ἡ γῆ, ἀντὶ τοῦ οὐχ ὅλως. Ἠγάασαι, ἐθαύμασας. Ἠγάασθην, ἐθαύμασα. [Ἠγρυά, ὡμολόγει λῦσιν. Ἠγρυάλιος ὁ λαμβάνων. Ἤγερα, παρῴξυνα. [Ἠγερέσθαί μοι, ἀγορεύεσθαί μοι] Ἡγεμονεύω, διοικῶ. Ἡγεμονία δικαστηρίου· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλοις τῶν ἀρχόντων ἐλαγχάνουσι δίκας· ἃς δὲ ἀπ- ἠγμένη καὶ παρ- ἐσχωβα· οἷον ἐνεχθείσας δὲ ἀρχὰς καλῶ τὰς ἀνηκούσας ἑκάστῃ νόμον εἰσῆγον εἰς δικαστήριον. . . . ἔπ. τοῦ δ. ἐπιβ. δ. τῶν μὲν τὰς ἀρχούσας, αἱ τῶν ὀρφανῶν καὶ ἐπικλήρων· τοὺς δὲ τὸν βασιλέα, αἱ τῆς ἀσεβείας· τοὺς δὲ πολέμαρχον, ἀστυνομίας τε καὶ ἀποστασίου· τοὺς δὲ τὰς θεσμοθέτας, αἱ τῆς ξενίας τε καὶ λιποξενίου καὶ δυκοφαντίας καὶ ψευδογραφῆς καὶ ὕβρεως καὶ μοιχείας καὶ βλαβῆς καὶ ἄλλων. Ἡγεμὼν συμμορίας· Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ὁ προέχων πολλῷ καὶ διὰ βίου. τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπειλημμένος [Ἡγεμόνα, πολιτείας β. ὑπ' αὐτῆς τῆς ἔρωτος πάσαις ταῖς δορυφόροις ἡγεμόνα τῆς ἔρωτος. Ἡγεμονεῖν καὶ Ἐξηγεῖσθαι φησὶ Μένανδρος. Ἡγεμονία δικαστηρίου. τοὺς ἄρχοντας τὰ πάντα πάντων ἐφεῖλο, οἷπερ διώκειν· ἀλλὰ τῷ μὲν ἄρχοντι ταῖς τῶν ὀρφανῶν καὶ ταῖς τῆς παρανοίας καὶ ταῖς τῶν ἐπικλήρων ἐπιδικασίας· τοῖς δὲ λοιποῖς ταῖς κατὰ τῶν ἀρξάντων εὐθύνας· τῷ μέντοι γε βασιλεῖ ταῖς τε φονικαῖς καὶ ταῖς τῆς ἀσεβείας, καὶ ἅπαις ἱερωσύνης ἠμφισβήτει. πρόκειται δὲ καὶ ταῖς περὶ τῶν ἱερῶν τοῖς ἱερεῦσιν ἀμφισβητήσεις. Προσήκουσι δὲ καὶ τῶν νόμων αἵρεσις τοῖς ἐναντίοις· τῷ πολεμάρχῳ δὲ ὅσαι ἀποστασίου γραφαὶ ἔφερον. Εἰ μὲν καὶ ὅσα ὁ ἄρχων ἐν τοῖς ἄστεσι, ὁ πολέμαρχος τοῖς μετοίκοις, διῄρει. οἱ θεσμοθέται δυκοφαντίας καὶ ὕβρεων καὶ μοιχείας καὶ βλαβῶν. τοῖς ἕνδεκα, ὅσοι λῃστὰς καὶ λωποδύτας καὶ ἀνδραποδιστὰς εἰσάγουσι. τῷ στρατηγῷ περὶ στρατηγίας καὶ ἀνδροδόκου. ὅλως οὖν διαιτῶντες ἡγεμονίαν δικαστηρίου ἔχειν λέγονται. Ἀλλὰ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ τῶν μυστηρίων ἅμα τοῖς ἐπιμεληταῖς προοίσεται. Ἔχει δὲ μόνος καὶ στέφανον. Ἡγεμονικοί, ὁ νῦς. Ἡγέμων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, εἰς τὴν τῶν Μακεδονιζόντων, καὶ τῶν ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένων. [Ἠγίν, ἐν τιμαίῳ. ἡγεῖτο.] Ἠγίλης, ἡγεμών. Ἤγημα, βουλή· γνώμη. Ἡγήματι, λελογισμένῳ, ἔδοξε. Ἡγήμενος, ἡγεμονεύων καὶ πάντα πανταρχῶν. Ἠγήσιππος· ὅστις ἐστὶν ὁ Κρώβυλος ἐπικαλούμενος. οὗ δοκεῖ εἷς εἶναι ὁ Σ φιλιππικὸς Δημοσθένει ἐπιγραφόμενος. [Ἠγησίλοχος, πρόνηγήσιλοχος. Ἠγησηρίδα, Παλλάδα δυκῶν, ἣν ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων φέρουσιν· ὅτι ἡμέρᾳ ἰσοφὴς πρὸς τὴν ἰδέαν ἠρήσατο] Ἡγήτορες, ἡγεμόνες. Ἠγλαϊσμένη, χαίρουσα· λαμπρυνομένη. Ἡ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἢ αὐτὴ δέ. [Ἠδαξήσατο, ἐκύνησε] Ἡδέα χελώνης κρέα φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν. Τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωτέα σῴζει· πολλὰ δὲ καθαίρει· ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν ἐσῴζετο δήμων. Ἕλεφοι δὲ ἐπὶ τῶν ἀποδυόντων τὰ πάντα. σῴζεσθαι δὲ φασὶ δὲ ταύτην Τερψίωνος εἶναι. [Ἡ δὲ αἶξ τὴν μάχαιραν. ὅλως μὲν λεγέτω· Κορινθίως δὲ Ἥρᾳ κρέα θυόντων, ἣν λέγεται τοῦτο ἡδέως ἡδέως οἱ τὴν παροιμίαν μεμαθηκότες μὴ κρύπτειν τὴν μάχαιραν, ἐδοκίμαζον ἐπιλελῆσθαι· ἡ δὲ αἶξ αὐτὴν τοῖς πᾶσιν ἀνεσκάλευσεν. Ἤδει, λέρτει· καὶ ἤδη ἀντὶ τοῦ νῦν. [Ἤδη ἀντὶ τοῦ πάλαι. Ἤδη ἀντὶ τοῦ ἤδειν. Εὐθύδημος καὶ ὧν δὴ περὶ ψυχῆς· ἀλλὰ χαίρων μέν τι ἤδη ὁ Κρίτων] Ἤδη, πρὸ τοῦ· λοιπὸν, σχεδόν τοῦ παρόντος νῦν ἀόμεν· μέρος δὲ χρόνου ἢ τοῦ μέλλοντος ἢ τοῦ παρεληλυθότος. Ἤδη δὲ μὲν βαδιοῦμαι φαμεν· καὶ τὸ συνάπτον τὸ νῦν, ἤδη τε βεβαδικέναι, καὶ πολὺ ἀφεστάναι τοῦ νῦν ἐπὶ χρόνου. Ἤδιστα, ἡδέως. Ἡδίων ἡδύτερος. Ἡδόμενος, ἀρεσκόμενος. Ἦδ' ὅς, οἱ μὲν περὶ Ἐρατοσθένην ἀντὶ τοῦ ἔφη· οἱ δὲ ὅτι διὸ καὶ δεδύνηται ἢ ἐκάλει. εὐθέλαχθαι μὲν ἄρθρον τὸ ὅς, καὶ ἦ, ἀντὶ τοῦ ἔφη· ἀλλὰ περιμενοῦμεν ἦδ' ὅς [ὁ Πλάτων] καὶ ἦν δ' ἐγώ, ἀντὶ τοῦ ἔφην δ' ἐγώ. Παρὸ δὴ καὶ Ἑρμείαντος ἐν Ἀθηνᾷ μονάδι, ἠδὲν ἀντὶ τοῦ φησὶν ὁ Ξενοφῶν· διδωνοπολλαὶ φησὶν ὁ Ἴστρος. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ μὲν ἦδ' ὅς, ἀντὶ τοῦ ἔφη δ' ὅς, τὸ δὲ, ἦν δ' ἐγώ, ἔφην ἐγώ. Τὸ δὲ ἦ τῶν ἀρχαίων λεξιδίων δ. ἔφη εἶναι λέξει Δίωνι. Ὅμηρος δὲ ὁ καὶ πάντα χρῆται αὐτῷ· οὐδὲ κηραλέζειν ἀντὶ τοῦ. Τὸ ἀνάλογον (μὲν) ὡς ὅλαν λόγῳ ἐλευθέρᾳ σημαίνῃ. ἢ καὶ κυνέσιον ἐπ' ὀφρύσι· καὶ ἧκε ἐπ' Ἀντινόῳ. τοῦτο δὲ μετ' Ὅμηρον ἀδιαφόρως αὐτὸ λάσιον. Ἦδ' ὅς